

<https://helda.helsinki.fi>

In memoriam : Vesa Venho 2.11.1946-10.8.2017

Vapaatalo, Heikki

2018

Vapaatalo , H 2018 , ' In memoriam : Vesa Venho 2.11.1946-10.8.2017 ' , Suomen lääkärilehti , Vuosikerta. 73 , Nro 9 , Sivut 592 . < <http://www.laakarilehti.fi/pdf/2018/SLL92018-592.pdf> >

<http://hdl.handle.net/10138/302153>

publishedVersion

Downloaded from Helda, University of Helsinki institutional repository.

This is an electronic reprint of the original article.

This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version.

Timo Paavilainen
23.12.1936–15.1.2018

MARTTI VASTAMÄKI
Timo Paavilaisen pitkäaikainen
ystävä ja työtoveri

Ortopedi, LKT, aktiiviaikoinaan parikymmentä vuotta Suomen taitavimpana lonkkakirurgina arvostettu ystäväni ja työtoverini Timo "Paavi" Paavilainen menehtyi 15.1.2018 81-vuotiaana mieliharrastuksensa retkiluistelun parissa.

Timo valmistui kirurgiksi TYKS:stä 1970. Tutustuin Timoon 1969 toimiessani hänen amanuenssinaan. Timo ei sanonut koskaan pahaa sanaa kenestäkään eikä päästänyt suustaan kirosanaa edes kirurgia usein kohtaavissa tiukoissa paikoissa. Sama päti seuraavien 48 vuoden aikana!

Timon luonteenpiirteitä olivat ystävällisyys, avuliaisuus, tasainen mielenlaatu, henkinen aktiivisuus, innostuneisuus ja myönteisyys. Kriittisissä tilanteissa pitkissä vaikeissa leikkauksissa saatettiin havaita lievää kolmiasteista tuohtumusta: ääntään korottamatta hän sanoi ensiksi "voi veljet", sitten "tytöt, tytöt" ja lopulta kaikkein voimallisimmin "voi pahkiainen". Ymmärsin, että tämä hienovarainen käytös ei ollut pelkästään karjalaisten sukujuurien parhainta antia, vaan oli tekemisissä hänen syvän uskonsa kanssa. Adventtikirkko oli lähellä Timon sydäntä koko elämän ajan.

Timo Paavilainen valmistui ortopediksi 1974 ja väitteli tohtoriksi 1980, aiheenaan lonkan synnynäiset kehityshäiriöt. Jatkossa Timo keskittyi lonkkanivelen hoitamattoman synnynäisen sijoiltaanmenon ja lonkan kehityshäiriöiden proteettisiin korjauksiin. Hän mm. suunnitteli näihin tilanteisiin soveltuvan tekonivelen, CDH-proteesin, jonka amerikkalainen firma Biomet otti valmistukseen ja tuotteeseen. Toinen harvinaisten tautien erikoisryhmä, hemofiliapotilaat ja heidän nivelongelmansa, erityisesti tekonivelleikkaukset kaikkialta maasta keskitettiin Timolle 1980-luvun alusta lähtien. Hänen hoitamastaan lonkan synnynäisten sijoiltaanmenojen potilasmateriaalista on tehty myös väitöskirja.

Tieteellisistä ansioistaan huolimatta Timo itse halusi olla ennen muuta käytännön lääkäri, jolle potilastyö oli antoisaa ja tärkeintä. Vuonna 2003 hänelle myönnettiin arvostettu Konrad Reijon-Waaran palkinto "merkittävästä työstä käytännön lääketieteessä suoranaisten potilashoidon alalla". Eräs valintakomiteasta kuultu kommentti: "kerrankin ehdokkaana oli kollega, josta kellenäkään ei ollut mitään kielteistä sanottavaa".

Vesa Venho
2.11.1946–10.8.2017

HEIKKI VAPAATALO
Kollega ja ystävä

Vesa Matti Kalevi Venho syntyi Helsingissä 2. marraskuuta 1946 lääkäri-isän ja herastuomariäidin perheeseen. Hän kuoli 10. elokuuta 2017. Vesa kirjoitti ylioppilaaksi Lahdessa Kannaksen yhteislyseossa 1965, suoritti lääketieteen lisensiaatin tutkinnon 1971 Helsingin yliopistossa, jossa myös väitteli 1976. Väitöskirja oli ensimmäisiä kliiniseen farmakologiaan suuntautuneita. Vesa nimitettiin farmakologian dosentiksi 1980. Kliinisen farmakologian erikoislääkärin oikeudet hän sai 1988.

Vesa oli mainio seuramies, mitä parhain, kun sille päälle sattui kongressimatkoilla ja muulloinkin. Vesa oli vakiovieras "Penkereen" kellarimuseon saunakamarissa yliopistotyönsä jälkeenkin aina samalla tuolillaan tarinoiden. Saunainto juontui kai "kapalojästä" lääkäri-isän testatessa Arvo Ylpön johdolla pikkulasten saunomisen sietokykyä. Vesa oli kolmevuotiaana koehenkilö. Nuorin oli kolme vuorokautta, ja pienin painoi 2 015 g!

Vesa työskenteli 11 vuotta farmakologian assistenttina ja apulaisopettajana, sitten osaston

johtajana Lääkelaboratorion farmakologian ja mikrobiologian osastossa ja edelleen "Tilkassa" sisätautien osastonlääkärinä (lääkintäluutnanttina). Junailuharrastukseen liittyi VR:n sivutoiminen virka 1989–1996. Lääkelaitoksen asiantuntijana hän oli 1993–2001. Vesa hoiti myös yksityislääkärinä potilaita 35 vuotta. Kuolemaan asti jatkui blogipalvelu: anonyymi potilas kysyjänä, kokenut Vesa vastaajana.

Vesan harrasti ilmailua, asekeräilyä sekä metsällä samoilua. Tärkeintä olivat kuitenkin junat. Vesa oli yksi neljästä yksityishenkilöstä, jotka pelastivat purkamiselta 6,4 km:n Jokioinen-Minkiö-radan, jolla on kulkenut kesäisin 40 vuoden ajan säännöllinen museojuna. Siinä Vesa unelmoi veturinkuljettajana ja konduktöörinä. Lamilla Vesan kesäpaikan pihassa oli kaksi höyryveturia ja radanpätkä rantasaunalle. Kiireen vuoksi jäi saunamatka minulta kokematta: "Palataan asiaan".

Farmakologit kaipaavat Vesan juttuja ja "kihertävää", Veikko Huovisen kuvaamaa Mooses Pessin naurua.